

ЧЕСТОСКОК

Антологија безобразних народних прича

Приредио
Иван Златковић

Copyright © 2016, Иван Златковић
Copyright © овог издања 2016, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

ЧЕСТОСКОК

Садржај

Иван Златковић: <i>О еројском и комичном</i> <i>у српској усменој њрози</i>	15
--	----

ЧЕСТОСКОК

<i>І Сачувала образ у воденици.</i>	47
1. Сачувала образ у воденици	49
2. Шта дјевојка не може рећи	50
3. Неси ми това добро закрпил	51
4. Трбу' спасио пицу.	52
5. Чешагија	53
6. Може и тај курац бити!	54
7. Радозналост	55
8. Пи магарчине – како се не стиде	56
9. Жена на кревету, пичка на орману	57
10. Ага, ја би мазо!	58
11. Дај си на дете дупку!.....	60
12. Сватови јебу младу	61

13.	Чедна жена62
14.	Зло тако – зло онако63
15.	Почињи, заспала су деца!64
16.	Како потреви баш ту!65
17.	Дела, тата, и шарова!66
18.	Хоће пичка да одгризе67
19.	Мачка с великим устима.68
20.	Вук.69
21.	Апотекар и чобан70
	II Ваља шријуџи гузицу ознојити.73
22.	Право име слуги.75
23.	Ексер се истопио!77
24.	Пуштеница.78
25.	Да је на време донешен, био би други Краљевић Марко.79
26.	Спасавај, Боже, душу, ђаволи однеше тело!83
27.	Доцкан казала85
28.	Свето тело87
29.	Дозвола за испашу88
30.	Ваља трипут гузицу ознојити!90
31.	Крупно говоре.91
32.	Таке су код нас у фамилији!94
33.	Зет у тазбини.95
34.	Мала погрешка97
35.	Забунила се.99
36.	Чији је курац?	100

III	<i>Како је онај оној врућину збијо</i>	101
37.	Прича како је онај у попа се најмио и четерес зећева чувао, јебао му три кћери, попадију и њега	103
38.	Еро кухарицом	107
39.	Мушко	109
40.	Крив му уд!	111
41.	Држали се за курчеве.	113
42.	Чобан и чобаница украли крме.	115
43.	Једно је кад је тврд, друго је кад је мекан	117
44.	Како је онај оној врућину збијо	118
45.	Мужу будали женино дупе	120
46.	Осевабили се.	121
47.	Љубавник.	122
48.	Шевељ, девељ	123
49.	Од какво ти умре жена?	124
50.	Не зна курац шта је мајка!	126
51.	Опет отац и син	127
52.	Еј, Боже, од страа твога где јеба свој свога!	128
53.	Чумићи из Трешњевице	129
54.	Чистуница	131
55.	Како кум није знао кад спава што му курац ради	132
56.	Дођи, куме, да се бар подржимо!.	133
IV	<i>Што јоћ ко мање, што све даље.</i>	135
57.	Добро му одговорила.	137
58.	Детаљан опис	138

59.	Кнез Милошев суд	139
60.	Дугменце на кошуљи	141
61.	Све троје једне памети	142
62.	Тако њима и треба	144
63.	По три јаја	148
64.	Жена родила на дупе	149
65.	Чекићање	150
66.	Сад су квит	151
67.	Прича како је онај свезо маљ на гузицу да боље збија	152
68.	Што гоћ ко мање, то све даље	155
69.	Царева ћерка	156
70.	Младић доскочио цару	157
71.	Мити га као мати попрдљиву ћерку	159
72.	Расти, расти, док ја распашем тканице!	160
73.	Вечера	161
74.	Готово, полази!	162
75.	Само да га мало заруби	163
76.	Мерење курца	164
77.	Распуштеница и Циганин	165
78.	Женско лукавство	166
79.	Куку, попе, моја сиротињо!	168
80.	И најebaо се и сачувао светињу	170
81.	Лек од пришта	171
82.	Калуђер и удовица	173
83.	Владика и поп	177
84.	Попадија	180
85.	За опкладу	181

86. Зашао као зијев по чељадма	183
87. Хоће Пеко, хоће ја!	184
88. Није вјероват очима	185
89. Та лаже рђа, сере му се!	186
90. Дигни још мало!.	189
91. Осветила се	191
92. Опрости бако, врљ сам у оба ока.	195
93. Мудра баба	197
94. Ђаволска шеница	198
95. Воденичар и ђаво	200
<i>V Кажу ми, мајко, како ћу</i>	203
96. Изел целу дуњу	205
97. Кажу ми, мајко, како ћу	206
98. Зет и баба.	207
99. Треба курац у руку узети	208
100. Куранлија.	209
101. Сељак за покору изио оку сламе	210
102. Продуљи га.	212
103. Кој ти је курац?	213
104. Честоскока, ето пици смока.	214
105. Пут у Пичковац	215
<i>VI Зашио жени никад достии</i>	217
106. Зашто жени никад достии	219
107. Дражење сланином.	221
108. Ера и девојка.	223
109. Зидане воденице	224

110. Ако нема два, нећу га.	226
111. Хоће да веже сва три уједно.	228
112. Бије нас пуста гласина!.	230
113. Једи, пицо, кајмака!.	231
114. Море, брате, врати та пуста кола.	232
115. Жени курац увек прекратак.	234
116. Зет и сестра у тазбини	235
117. Воденичар и Циганка	236
118. Бракоразводна парница	237
119. Стан, калуђере, ја сам то за мене ладно	238
120. Ђаволак.	239
121. Писанија	240
122. На вратима раја	242
123. Исповедање	243
124. Дви дивојке на исповиди	244
125. Звиждао, не звиждао, ето мене!	245
126. Сутра ћемо се питати!	246
127. Слуга Бугарин и газдарица	248
128. Просјак и болесница	249
129. Жена	250
130. Прича како се је она распичила	251
131. Куку, Тодоре!	252
VII <i>Шта најбрже расте</i>	253
132. Шта најбрже расте	255
133. Мерили смо курчеве	256
134. Пудар имао велики курац	258

135. Прича о оном што му се крмак чешо о курац као о пањ, а газдарица гледала	259
136. Проклета Јерина и Марко чобанин	262
137. Кад долази Спасовдан?	264
138. Јебни број.	266
139. Да му се продуже нођете.	270
140. Мален курац	271
141. Зуји као пчела	272
142. Старац у кадије на даву	273
143. Јаој, да ми је сад мало курца!	275
144. Порастао му под старост	276
145. Човек изгубио оба муда	277
146. Награјисао зет у тазбини	278
147. Зашто јаја не могу унутра	280
148. Како је у оне голема пичка била, а у онога опет курац	281
149. Није пичка лед.	282
150. Колика је пичка?	283
151. Пичка и гузица	285
VIII Не види ни црне земље њред собом	287
152. Скупо задовољство	289
153. Наводација	290
154. Краљевић Марко без лека	291
155. Турска и хришћанска вјера	293
156. Не види ни црне земље пред собом	294
157. Поп и оца	296
158. Банаћанин возио владику	298

159. Па што ми не каза, по Богу брате!	299
160. Јебо козу	301
161. Бољи Циганин.	303
162. Зашто је у магарца највећи курац?	304
163. Не мож да поднесе	305
164. Кад се јебе ко с ким хоће.	306
IX <i>Вера јовнејшу</i>	307
165. Ће се п.и, не да се клањати	309
166. Исписна.	311
167. Марко се спремао за мегдан	312
168. Вера говнету	313
169. Да му осујети намеру	314
170. Згадио се на длаку.	315
171. Прст у гузицу	316
172. Гомно и мрсољ	317

ДОДАТАК

<i>Рејисџири</i>	321
Сакупљачи	321
Казивачи	322
Поступци ликова (тематско-мотивски регистар)	323
Полни органи	337
Опсцене радње	339
Опсцена места и предмети	341
<i>Речник мање јознајих речи</i>	345
<i>Литература</i>	353
<i>Белешка о џирређивачу</i>	361

1.

Сачувала образ у воденици

Пошаље мајка ћерку у воденицу да меље жита, па јој рекне: „Онамо долазе свакојаки људи. Отвори очи и чувај свој образ!“ Девојка отиде и меље жито; појебу је неки и врати се кући, носећи брашно. „Шта би?“, пита је мати у повратку. „Добро мајко, вели она. Све сам учинила како си ти казала. Жито сам умлела и образ сачувала, али пичка пропаде – јебаше ме сви што беху у воденици!“

(Николић 1991, сѝр. 59)

2.

Шта дјевојка не може рећи

Некакав се ђаволан разговарао с ђевојком: „Деде реци, секо, курац!“ – „Бог с тобом, брато, како би ја рекла курац!“ – „А деде реци, секо, муда!“ – „Бог с тобом, брато, како би ја рекла муда, кад нисам тела да рекнем курац?!“

(Краус 1984, бр. 38)

3.

Неси ми това добро закрпил

Девојчетића, па почну д' иду на оро и на игранће. А мајћи си ћи саветује: „Че идеш, али памет у главу. И на време да се врнеш!“ И на крај, код портуту, каже на черкуту: „Чувај си срамат!“ И улезне девојчето куде је игранка, оро, и с левуту руку се држи, преко аљину, за пичето. Приде јед'н шнајдер да игра сас њу и пита ћу: „Што држиш рукуту доле?“ – „Мајћа ми је рекла да си чувам срамат!“ А он: „Ја сам мајстор за това, мене да држиш руку доле. Ајде, излази сас мене, и у паркат је расовато дрво, колко да си дупенце наместиш!“ И оно седне там, и он извади патку и напрај онуј работу. И каже њој: „Ја сам това закрпил, ја сам шнајдер!“ Али на девојчето се допадало крпењето, па рекло на мајстора тога: „Чини ми се, мајсторе, неси това добро закрпил. Још да крпиш!“ И он че каже: „Крпил би ја, ама ми нестале кон'ц.“ А девојчето га пипне по мудата, па че каже: „Немој да л'жеш, кад имаш овам још две калемчета!“

(Злајковић 2004, сѝр. 104)

4.

Трбу' спасио пицу

Један салашар имо ћер, за коју се није могло казат да је луда, ал је било вриме да се задевојчи, а памет у њу ко у малог дитета. Име јој било Емерка.

Једног дана чувала свиње на стрњики, кад у салаш дотрчи комшијин деранчић. Диго буну:

– Наш чобанин свалио Емерку, па се трљаје.

Чељадима није требало казат како је то трљање. Па дигли грају и појурили на стрњику. Они из њиовог курузишта, а чобан већ бижи у курузиште његовог газде.

– Шта је радио с тобом? – матер ће липо Емерки.

А она ко она:

– Па ништа. Трљо се са мном.

А баћо ће онда строго:

– А мед ноге ти није туро ништа?

Она се сирота насмијала:

– Како да није! Извадио из гаћа ону његову пишаљкетину, па кад ме притиско стрњика одоздо боцка гузу, он одозгор забија и да није било трбува оде пица доврага.

(Вујков 1990, *сѝр.* 47)

5.

Чешагија

Био влашки попо, који је имао јако мршаву кћер. Једнога дана дође к њему кћи па га запита како је то да су њихови коњи тако дебели, а она је тако мршава.

– Коњи су зато дебели – рече попо – јер их наш слуга сваки дан чеше.

Терка оде слуги и замоли да ју сваки дан почеше као коње, да се и она мало одебља. Слуга ју стане сваки дан јебати, а дјевојци почео трбух расти. Кад то опази попа, запита кћер што то значи да је она одебљала.

– Па како не би, кад ме наш слуга сваки дан чешља са чешагијом?

Досјети се попа јаду те узме пушку да убије слугу. Слуга је баш био у самој кошуљи, те је спавао. Брзо потрчи попова кћер до њега и каже му нека бјежи, јер да ће га њезин отац убити. Скочи слуга из кревета те бјеж са поповом кћерком, а попо за њима. Дошли тако до потока, а слуга дигне кошуљу па да ће на другу страну. Али у то опази попова кћер курац, зграби га свом силом те завиче:

– Бјежи ти сам, ако хоћеш доврага, само ми чешагију остави!

(Краус 1984, бр. 195)

6.

Може и тај курац бити!

Банаћани врло често употребљавају у своме говору скаредне и срамотне речи, мада никад немају намере да кога тиме вређају. Рекну тек онако уз реч, а и не знају да су казали нешто што је неучтиво.

Тако дође једанпут један остарији Банаћанин владици да тражи благослов за свога сина, да се може оженити, јер још није имао довољно година, колико се по закону тражи за женидбу.

Кад га владика виде у предсобљу, упита га:

– Што си ти дошао, пријатељу?

Банаћанин се мало збунио, па се једва сети да рекне, окрећујући шубару у рукама:

– Па дошао сам за тај курчин благослов, ваша светости!

– Чујеш ти, пријатељу! – осече се владика на њ – ти мораш бити учтив кад са мношћем говориш, а не смеш употребљавати безобразне речи, јер ћу те дати уапсити!

– Може и тај курац бити! – одговори безазлено Банаћанин.

(Краус 1984, бр. 12)

7.

Радозналост

Женио се неки младић, који је био радознао да сазна да ли му је жена дошла невина. Обратио се једном свом ожењеном другу за савет па пита по чему би то могао утврдити.

Овај му рече:

– Кад прве ноћи одеш са њом на спавање, само јој реци да легне на кревет попреко.

Он тако учинио, односно када су отишли у собу на спавање, она, свлачећи се упита:

– Да легнемо?

– Можемо, само ти лези попреко!

На то ће она:

– Боже, ала сте ви мушкарци! Један оће уздуж, други попреко, трећи овако, четврти онако – вама се не може угодити.

(Вукановић 1976, сѝр. 63)

8.

Пи магарчине – како се не стиде

Младић некакав много је манитао за ђевојкама, и која би му се гођ пуштила пољубити, свакој је обећао да ће је вјенчати. Кад сврши већ тридесет својих година тако живот проводећи, многи му пријатељи говорили да би већ право било да се жени, а он им одговори: „Ја бих се давно женио да се могу десити на једну ђевојку коју још нијесу мушка уста пољубила, нити руке загрлиле.“ Један његов пријатељ закуне му се да он зна за једну ђевојку коју није мушко око ни виђело изван куће, а камоли пољубило. Он му вјерује, вјери ђевојку и вјенча је; па кад су из цркве излазили по вјенчању, дочекају га оне све ђевојке којијема је обећавао да ће их вјенчати, па на њега сваким псовкама и клетвама. Чује то младожењина поштена невјеста, па упита свог младожењу: „Шта је овим ђевојкама те вичу на тебе?“ – „Ништа, него сам кадикад коју пољубио, па као луде мислиле да ћу их вјенчати.“ А она њему: „Пи магарчине! Како се не срамују? А ја у кући мога оца и матере од четрнаест до двадесет година. Бог зна колицињи сам се пуштила и пољубити и загрлити, па нијесам од никога тражила ни да ми захвали, а камо ли да ме вјенча.“

(Врчевећ 1868, бр. 359)

9.

Жена на кревету, пичка на орману

Чобанин. Никад не јебао, сем кобиле, краве, или козе. Дође време и он да се ожени. Узе цуру давно пројбану, у које је пичка као каква велика шоља.

Она је хтјела да од мужа то сакрије јер је мислила да ће он приметити да није јунферица. А њему такође неко причао да је тешко девојку први пут појевати.

Млада ти се направила права јунферица. Узела ухо од телета, обријала га и усадила у пичку.

Муж се примаче да јебе, упро свом снагом. Тесно и тврдо! Тек у зору, некако, сврши. Извуче курац и на њему натакнуто телеће ухо. Обриса курац, а ухо остави на орман. Обуче се и пође послом, док жена спава. Па се присети, врати се још с врата и рече благо жени:

– Душице, је ли ти зло?

– Није.

– Ја идем. Ако хте'неш да пишаш, ево ти пичка на орману.

(Павићевић 2007, сѝр. 265)

10.

Ага, ја би мазо!

Неки богати сељак имао сина, који није ништа радио, него чувао овце. У оца био јединак, те га отац више пута нагонио да се жени, али он није хтио јер није ни знао шта је то женити се.

Једном некакве кириџије наћерају неколико товара меда па отоваре и заноће код његове колибе. Увечер узму меда па стану умакати са хљебом те позовну и њега. Он умочи неколико пута, а како није знао шта је мед, упитаће: „Бога вам, шта је ово?“ Кириџије мислећи да се он шали, па да се и они нашале, рећи ће један: „Ово је пизда!“ Њему се то учини слатко, а како је чуо да у сваке жене има пизда, одма сјутрадан оде оцу те му рече да ће се женити. Отац му то једва дочека те га убрзо ожени. Кад увечер сведу младенце, он понесе у ћердек комад хљеба па упита жену: „Гдје ти је пизда?“ Она му је покаже, а он откиде залогај хљеба па умочи, али кад стане жвакати, засмрди му знојуждина па ће јој: „Ова пизда није слатка као што сам ју јео у кириџија!“ И одма отолен у планину побјегне.

Отац стане по њ поручивати и слати, али он никако да се врати. Најпослије рећи ће млада свекру да јој покроји

мушко одијело као што носе пашалије, добра коња и оружје па да се ништа не боји, да ће она њега лако к себи додати. Стари једва дочека, а она се обуче, али спријед подобро разреза шалваре, узјаха хата па управ њему на колибе.

Кад је дошла на колибе, учини велики хршум на њ: „Држ коња, влаше, па брва кољи и пеци љеба.“ Он се препане па ће: „Хоћу, ага, хоћу!“, те прихвати коња а нареди те се брав одма закла. Кад би увечер, рећи ће му пашалија: „Чујеш ти, влаше, ти ћес са мноу у колиби спават!“ Он се стане изговарати јер се бојао пашалије, али је морао јер пашалија неће другачије.

Кад би увечер, сјели су њих двоје једно са једну страну ватре, а друго са другу. Он угледа кроз ону пукотину на шалварима пичку па ће: „Бога ми, ага, каква ти је то рана?“ – „Ударих се оскоро сјекиром, него дохвати тога лоја па намажи!“ Он дохвати, али кад стаде мазати, рећи ће му пашалија: „Не смијеш прстима јер би рану могао опоганити ноктом, а рана је дубока, него извади ти што имаш међу ногама па добро накљукај унутра!“ Он се стаде утезати, а пашалија за пушку те он мораде. Кад упаде курац у пичку, он не знаде шта би од њега, само му се то учини веома лијепо. По свршеном послу сједоше опет једно према другом, али њему опет устаде курац па ће: „Ага, ја би још мазо!“ – „Мажи, синко, мажи!“ И тако он сву ноћ мазо.

Сутридан кад пашалија пође, рећи ће му: „Видиш, болац, ја нијесам мушко него женско и у сваке жене има овака рана и ова се рана зове пизда!“ Пашалија оде. Чим пашалија оде, он појури кући те је прије пашалије кући дошао и није га више нико могао од куће отјерати.

11.

Дај си на дете дупку!...

Оженио отац младога неискуснога сина па му рече да код снаше тражи дупку (рупу, пичку). Увече легну сви, остану у једној соби снаша и младожења. Младожења неискусан, запита своју младу:

– А, море, где ти је дупка?

– Тражи гу сам! – рече му снаша видећи да јој је муж невешт.

Младожења тражи по целој соби дупку, али не може да је нађе. Најзад викне оца:

– Татко, нема гу дупка, нигде гу нема!

Сети се чича јаду па повиче на снају:

– Море, курво, дај си на дете дупку; ели ако си ја дојдем сас моје дурундало, од две ти дупке једну да прајим!

(Краус 1984, бр. 151)

12.

Сватови јебу младу

Женио се неки ћакнут момчић па док се он са званицама гостио и частио, један по један од сватова момака одводио младу у шљивар иза куће те јебавали до миле воље. До вечере изређали се њих тринаест, остао само бировљев син. Кад свели младенце у вајат, прикраде се и он у мраку па натегне младу с гуза. Она, вешта, забављала младожењу колико је умела, докле онај није површио посао па кад се он извукао, загрли га и упита: „Је ли, болан, волиш ли ме?“ – „Како да те не волим!“ , одговори он. „А што?“ – „Па да ниси била ти, онај би јебао мене!“

(Краус 1984, бр. 159)

13.

Чедна жена

Удала се Црногорка па одмах сутра одбегла од мужа и дошла кући. Кад су је другарице упитале зашто је то учинила, она одговори: „Еј, како не бих“, рече она уздахнув „мишљах удала сам се за поштена човека, а он прву ноћ па ћаше са мном да учини безобразлук. Е нећеш, никоговићу један! Није мене ни мој бабо јебао, бели нећеш ни ти!“

(Краус 1984, бр. 146)

14.

Зло тако – зло овако

Био у некаквога газде слуга који је имао младу и лијепу жену. Но, послије неког времена, увиди слуга да је газда у љубави с њом. Нађе се тако, сиромах, на муку велику, јер нити може да трпи да му газда живи са женом, нити га може напустити – нема од чега да живи.

Тако, једнога јутра, узео слуга да обрише обор и како је махао метлом, тако је викао:

– Зло тако – зло овако – зло тако – зло овако...

Чула то газдарица и сувртли га да јој каже шта му је то: зло тако, зло овако.

Он се мало устезао да јој каже, али јој на крају исприча. Така и така ствар.

– Ништа, осветићемо им се – рече она. – Довече дођи ту и ту, па ћемо и ми ка они.

И учине тако.

Другога дана слуга опет брише авлију, али сад виче:

– Добро тако – добро овако, добро тако – добро овако.

(Лакићевић 1992, бр. 85)

15.

Почињи, заспала су деца!

Имао човек превише деце, а није био доста имућан те су сви спавали у једној соби. Једно вече жени се мало раније него обично прохтело те каже мужу шта жели. Муж се бранио и рече најзад:

– Како ћемо кад деца још нису поспала?

Жена се ућута и реши се да причека. Кад је прошло неко време, тек најстарији синчић, који је лежао башка са осталом децом, рече полако:

– Сад можеш, тата, заспала су деца!

(Краус 1984, бр. 130)

16.

Како потреви баш ту!

Пресвлачила нека жена кошуљу пред децом. Како је била знојава, застане јој чиста кошуља на раменима, а стара се смакне низ тело те оста нага пред децом.

– А шта ти је то? – упита најстарије дете показав на ону згуду испод трбуха.

– То ме је твој отац једном у љутини посекао секиром!
– рече жена, да не би морала казати деци праву ствар.

– Гле, молим те! – чуђаше се дете – како потреви посред пичке?

(Краус 1984, бр.106)

17.

Дела, тата, и шарова!

У једној кући дете једном приликом само нађе хлеб и почне онако цео хлеб глодати. Угледа га мати и виде да ће оно тако покварити и избалавити цео лебац, оте му га из руку, одломи му парче, колко је отприлике доста могло бити за њега, шопи га мало по стражњици и оде да гледа свој посао. Али дете се наљути, баци и оно парче хлеба што му је мати дала па удари у плач.

Уто му дође и отац и упита га што му је те плаче.

Дете једнако у плачу одговори:

– Отела ми мати парче хлеба!

– Ђути, ћути, сине, не плачи! – И како је био нешто расположен, додаде: – Јебаће тата нану!

Дете се мало умири, утре сузе и, дохватив оно парче хлеба, поче даље да једе и онда рече још сузних очију:

– Дела, тата, и шарова! И он ми је јуче отео парче хлеба!

(Краус 1984, бр. 129)

18.

Хоће пичка да одгризе*

Разговарала се деца о којечему па и о рају. Један, који се градио најпаметнији, рече да је чуо да ће онај отићи у рај ко јебе своју ујну. Други један дечак запамти то добро и, како је имао ујну, био је сигуран да ће отићи у рај. Чим дође кући, он нађе ујну у кујни где спрема рибу за ручак. Одмах почме тражити да је јебе. Ујна се зачуди откуд толицном детету та жеља и почне га испитивати и дете каже да оће у рај и да само тако може отићи, ако јебе њу, ујну своју. „А чекај се“, помисли ујна, „истераћу ја теби то из главе па се нећеш скоро сетити да то поново тражиш!“ Она му стисну курчић рибљом главом. Послије извјесног броја година вјенча се момак. Он избјегава своју жену јер се боји пичкиних зуба.

– Та откуд могу бити у ње зуби, лудаче ниједан! – рече жена па издиже још више ноге да га увери да унутра нема зуби. Али како је много издигла ноге, деси јој се одреза жестоко.

– Е, нећеш, ћерко – рече муж, који беше пришао већ мало ближе. – Ујнина није лајала па ме ујела, а та твоја кад још сад лаје, сигурно би ми га одгризла!

(Краус 1984, *сѝр.* 364)

* Наслов приређивача.

19.

Мачка с великим устима

- Нано, ја'на – пита кћи мајку – шта ти је то међу ногама?
- Мачка, кћери, мачка.
- А што су јој толика уста?
- Гута велике мишеве. Па су јој стога велика уста. Чекај, д'јете моје, кад будеш велика, па и твоја маца стане ждерати мишеве, и у ње ће уста бити оволика...

(Павићевић 2007, сѝр. 148)

20.

Вук

Седео чобанин крај ватре и јео сир, који му на пешкиру на крилу беше. Преко пута од њега седела је млада његова стрина и намештајући опанак на нози незгодно се беше открила, да јој је чобанин гледао пичку. Гледајући је тако подуже, њему се курац подиже те поче сир са пешкира да му пада на земљу. Тада упита стрину:

– Ај, мори стрино, шта ти је то међ ногама?

– Вук! – одговори она.

– Покри га, у уста га његова јебем, све ми курац сирење растури! – одговори на то чобанин и продужи јести остатак сира.

(Краус 1984, бр. 102)

21.

Апотекар и чобан

Неки чобан чувао у планини овце. Добро се хранио и готово ништа није радио, осим што је за овцама ишао. Пошто прирасте и изиђе на балук,* поче му курац устајати. Не знајући шта је то, мислио је да је некаква болест, а како је чуо да у вароши имаде лијечника, потрчи у варош да тражи. Тражећи доктора наиђе на апотекара те овоме на питање исприча порашта је дошао. Овај му препоручи хладне облоге.

Чобан оде стајама и поче употребљавати хладне облоге, те му то унеколико помогне, али чим би (се) загријао, курац би скако те је он више пута ради тога ишао апотекару. Једном за вечером падне то на ум апотекару те се насмија, а жена када види да се смије, облети око њега те јој он каже зашто се је насмијао.

Сјутрадан чобан дође у апотеку раније него обично и не нађе апотекара у дућану те му распита за кућу и упути се. Када је дошао апотекаревој кући, апотекарева жена сјети се шта јој је синоћ муж причао па га упита шта хоће. Он јој рече да не може њој казати јер га је срамота. „Е,

* „Објашњење приповједача: *Изићи на балук значи моћи њичке*“ (Краус 1984, стр. 376).

знам, знам шта ти је“, као присјети се она, „господин је оставио лијек код мене!“ Па га узе за руку, уведе у собу. Она леже на постељу и рече му да обољели комад тури њојзи међу ноге. То он учини те кад поче капуцати, стане он викати: „Ох, ох, лијепо ли је!“ И тако намири ћеиф и себи и апотекаревици.

Отолен он пође те се сrete са апотекаром на вратима те ће му апотекар. „Јеси ли опет дошао по лијек?“ – „Не ваља твој лијек ништа. Какав има у твоје жене међу ногама, оно ми је прави лијек!“ Апотекар се уједе за губицу, а чобан оде весело што је потрефио прави лијек.

(Краус 1984, бр. 275)